

lostno klonili vrhove. Prelčeve gosnice pa so se zvijale po mladih vršičkih. Vzdihtil je gozd pa se obrnil do kukavice, ki še dosedaj ni izpregovorila. — Zasmilil se je gozd tudi nji in zakukala mu je v odgovor:

„Bi; mogoče bi ti pomogla; pa sama ne morem. Veliko je število pisanih kosmatink, ki te uničujejo; moj želodec je trden in ne bojim se kocinic — le preveč jih je in jaz moram skrbeti tudi za svoj rod. Zato ne morem letati vedno po gozdu in prežati na tvoje škodljivce. Naj prevzemo drugi ptiči za me valjenje in rada ti pomorem v stiski.“

Zopet je šel otožen piš po vrhih; zopet je gozd prosil podpore.

Tedaj pa se je začelo vrvenje in ščebetanje med malimi krilati, obljubili so svojo pomoč — in gozd je bil rešen: Kukavica se je spravila nad prelce ter jih grabila, kolikor in kjer mogla — da je imela želodec znotraj čisto kosmat; svoja jajca pa je znosila sosedom, da ji izvale zarod ter ga spravijo pokonci.

Kdo je srečnejši?

*Rekla je v gredici roža:
„Kdo srečnejši je kot jaz?!
Name zlati solnček sije,
vetrec boža mi obraz!“*

*To je slišal drobni ptiček
in dejal ji je tako:
„Lažeš, lažeš, rožica;
bolj je srečna ptičica!
Dvigne se visoko v zrak
in prepeva pesemco!“*

*Slišal ju je Tonček mali,
nasmajal se in dejal:
„Ptičica in rožica,
vedve lažeta obe!
Jaz sem srečnejši kot ve!
Pa je vtrgal mlado rožo,
v zanjko ptičico ujel.*

Bogomil Gorenjko.

